

Arrest

nr. 227 246 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juli 2018, verklaart er zich op 10 juli 2018 vluchteling.

1.2. Op 25 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger, soennitisch moslim en Tadzjiek van etnische oorsprong. U bent geboren op X1381 (X 2003) in X, gelegen in het district Behsud, provincie Nangarhar. Uw vader was kort voor uw geboorte overleden ten gevolge van een ziekte. Op de leeftijd van 3 à 4 maanden verhuisde u naar het huis van uw reeds overleden grootvader langs vaderszijde in de stad Jalalabad samen met uw moeder, uw oudere zus en uw 2 oudere broers. Dit was de beslissing van uw oudste broer J.. Het huis was destijds geërfd door uw vader en sinds zijn overlijden eigendom van jullie gezin, hoewel jullie hier geen documenten ter bewijs voor hadden. Uw oudste broer werkte op de luchthaven van Jalalabad voor buitenlandse troepen. Omwille van zijn werk werd hij bedreigd en later gedood. U denkt ongeveer 7 jaar oud te zijn geweest op dat moment, maar hebt er zelf geen herinneringen aan. In 2012 verliet uw andere broer, S., Afghanistan. Uw broer reisde naar België om er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen maar zijn aanvraag werd geweigerd in maart 2013. Ook het tweede verzoek dat hij later indiende werd geweigerd in 2014. Uw oom langs moederszijde die in de nabijheid woonde stond u en uw moeder bij. U ging in Jalalabad naar school tot de 6de klas. Op veertienjarige leeftijd stopte u met school omwille van de algemene veiligheidssituatie. Toen u nog naar school ging was u eveneens gestart met boksen en hier ging u vervolgens mee door. U ging elke dag trainen in de club en nam ook deel aan wedstrijden.

Op een dag, ongeveer een jaar en half tot twee jaar voor uw vertrek kwam uw oom langs vaderszijde, A.S., met wie uw familie nooit een goed contact heeft gehad, de hand van uw zus vragen voor zijn zoon Z.. Uw moeder weigerde dit echter, omdat zijn zoon een misdadiger en drugsverslaafde was. Uw oom beloofde jullie een geldsom maar uw moeder bleef weigeren. Uw oom verliet kwaad jullie huis. Omdat uw moeder het echter wel tijd vond dat uw zus ging trouwen regelde zij een aanzoek met de broer van uw tante (de echtgenote van uw oom langs moederszijde).

Zes dagen na het akkoord uw zus te laten trouwen kwam uw oom A.S. opnieuw langs. Hij zei dat jullie het huis moesten verlaten. Hij was kwaad omwille van de verloving van uw zus. Uw oom langs moederszijde en uw toekomstige schoonbroer waren op dat moment ook aanwezig en zeiden dat jullie het huis geërfd hadden. Hij dreigde dat ze zich niet moesten moeien en eiste dat jullie het huis leegmaakten en vertrokken. Uiteindelijk vertrok hij weer.

Ongeveer vier maanden later vertrok uw zus naar haar verloofde in Kabul waar zij trouwde met die man. U en uw moeder waren niet aanwezig op het huwelijk. Uw oom A.S. kwam nog eens langs om te herhalen dat jullie moesten vertrekken. Een week later besloot uw moeder naar de autoriteiten te stappen om het probleem aan te kaarten. U en uw moeder legden een klacht neer op het politiedepartement. Ze noteerden jullie klacht en lieten jullie weten de zaak te zullen onderzoeken en jullie op de hoogte te houden. Twee dagen later werden jullie gecontacteerd en gevraagd naar het bureau te komen. Ook uw oom langs vaderszijde was aanwezig op het kantoor. Hij legde eigendomsdocumenten van jullie huis voor waarmee hij aantoonde dat het huis hem toebehoorde. De commandant die de zaak behandelde zei jullie dat de documenten officieel waren en dat ze deze verder zouden bekijken. Uw moeder verklaarde nogmaals dat jullie het huis van grootvader geërfd hadden. De commandant zei de zaak verder te onderzoeken en jullie konden vertrekken. Een aantal dagen later kwam uw oom langs vaderszijde met een persoon van de overheid bij jullie thuis. Jullie werd verteld dat er beslist was dat het huis niet jullie eigendom was, maar uw oom toebehoorde. Jullie moesten vertrekken, zo niet werden jullie gedwongen uitgezet. De volgende dag vertrokken jullie naar uw oom langs moederszijde. Zo'n twee weken later, op 10.02.1397 (30 april 2018) was u aan het trainen in uw bokscub toen u telefoon kreeg van uw moeder. Zij wist u te melden dat uw oom langs vaderszijde was langsgesproken voor u. Uw neef Z. was namelijk vermoord nabij de Behsud rivier en uw oom beschuldigde u daarvan. Dit zou uw manier van wraak zijn omdat jullie uit het huis gezet werden. Omdat u eerder al gevochten had met uw neef en tegen uw oom bedreigingen geuit had voor de uitzetting uit jullie huis, ging uw oom er zonder enig bewijs van uit dat u de schuldige moest zijn. Even later belde ook uw oom langs moederszijde u op. Hij vertelde u niet naar huis te komen.

Na het horen van dit nieuws besloot u niet naar uw moeder te gaan maar naar het huis van uw vriend Sh., met wie u samen sportte. U bleef een nacht bij hem en de volgende dag kwam uw oom langs moederszijde die uw reis geregeld had. Uw moeder was dezelfde dag nog 's morgens naar uw zus in Kabul vertrokken. U vertrok de volgende dag uit Jalalabad met een persoon die u niet kende. Hij bracht u tot in Nimroz. Uiteindelijk vertrok u dan op 13.2.1397 (3 mei 2018) uit Afghanistan. U reisde eerst via Iran en Turkije en kwam via Griekenland in Europa aan. Uw totale reisweg nam ongeveer twee maanden in beslag. U arriveerde in België op 6 juli 2018 en diende op 10 juli 2018 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kwam uw oom langs vaderszijde nog eens langs bij uw oom langs moederszijde om na te gaan of u er was, maar hem werd verteld dat jullie allen vertrokken waren.

Tijdens de contacten die u met uw moeder hebt vertelt zij dat uw oom A.S. een aantal keer is langsgesproken naar het huis waar zij momenteel wonen in Kabul, op zoek naar u. Bij één incident is uw schoonbroer gewond geraakt.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara voor, een originele brief ter bevestiging van uw onschuld en uw problemen in Afghanistan, de originele enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd, een document van uw Belgische school en medische documenten van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Er dient in deze te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 30 november 2018 verklaart geboren te zijn op 7.11.1381 (27 januari 2003) en 16 jaar te zijn (CGVS I, p. 2-3). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 18 juli 2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van de problemen die u en uw familie ondervonden met uw oom langs vaderszijde, de broer van uw reeds overleden vader. Niet enkel werden u en uw moeder uit uw huis gezet nadat een eerder huwelijksaanzoek ten aanzien van uw zus geweigerd werd, u werd nadien ook nog eens beschuldigd van de moord op uw neef langs vaderszijde. Uw oom wenst dan ook wraak te nemen op u voor de dood van zijn zoon. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient echter te worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch op een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U slaagde er namelijk niet in de door u aangehaalde problemen met uw oom langs vaderszijde aannemelijk te maken omwille van de volgende vaststellingen.

Het voornaamste gegeven waardoor u een risico loopt in Afghanistan is de beschuldiging aan uw adres van de moord op uw neef Z.. Het CGVS stelt echter vast dat uw verklaringen hierover op een aantal vlakken niet consistent blijken te zijn, waardoor aan deze beschuldiging geen geloof kan worden gehecht. Zo bent u namelijk in de eerste plaats tegenstrijdig over wanneer u de omstandigheden met betrekking tot het overlijden van uw neef – waar u beschuldigd van werd – te weten kwam. U verklaart dat uw neef Z. was gedood nabij de Behsud rivier. Hij was neergestoken met een mes en doodgeschoten (CGVS I, p. 18). Tijdens uw 2de onderhoud wordt u gevraagd hoe u deze informatie vernam, waarop u zegt dat iemand van de burens naar de begrafenis van uw neef was geweest. Hij vernam er van uw oom langs vaderszijde de details over de moord op uw neef. Vervolgens vertelde Sha., zijnde deze buurman, deze info aan uw oom langs moederszijde, die het vervolgens aan z'n zus, dus uw moeder, vertelde. U hoorde het van uw moeder. Gevraagd naar het moment waarop u dit van uw moeder vernam verklaart u dat u denkt dat het de nacht was toen u vertrok. U was dus nog in het land maar wel al van huis vertrokken (CGVS II, p. 9). Op het 3de onderhoud beweert u eigenaardig genoeg al in België te zijn geweest toen u dat nieuws vernam, namelijk ongeveer 28 of 29 dagen na uw tweede interview (CGVS III, p. 4). U wordt gewezen op het feit dat u zowel in het eerste als tweede onderhoud de details over uw neef weergaf, waardoor deze verklaring niet kan kloppen, waarop u antwoordt dat u met 'tweede interview' het gesprek na de aanmelding bedoelde (zijnde dus het gesprek op de DVZ). Gewezen op de vaststelling dat dit echter tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen dat u deze info van uw moeder vernam toen u nog onderweg was in Afghanistan, antwoordt u dat u de vraag misschien anders begreep en u de details en verhalen al 10 keer met de familie hebt besproken (CGVS III, p. 9). Deze verklaring gaat echter niet op. Er werd u namelijk bevestiging gevraagd of u wel degelijk na het 2de interview vernam wat Sha. uw moeder en oom allemaal verteld had, wat u toen bevestigde. Het is dan ook niet logisch dat u het zo zou verklaren indien u dit nieuws reeds had vernomen toen u nog in Afghanistan was. U bent aldus in de eerste plaats bijzonder tegenstrijdig over het moment waarop u informatie, die essentieel is voor uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, te weten kwam.

Bovendien is het bijzonder opvallend hoe volatiel uw verklaringen omtrent het contact met uw moeder na uw vertrek blijken te zijn. Zo verklaart u nog tijdens uw 2de interview dat u geen contact met uw moeder had toen u onderweg in een ander land dan Afghanistan was, maar dus wel nog 1 keer toen u

onderweg was in Afghanistan (CGVS II, p. 9). Tijdens uw 1ste onderhoud had u dan weer verklaard helemaal geen contact met uw moeder te hebben gehad tijdens uw reisweg. In België was de eerste keer dat u haar opnieuw hoorde. U was vanuit Jalalabad vertrokken tegen de avond en dezelfde dag was uw moeder reeds in de voormiddag naar Kaboel vertrokken, wat u van uw oom vernam. Er wordt u gevraagd of u voor uw vertrek nog contact had met uw moeder, of er nog mee gebeld was, waarop u antwoordt dat dit onderweg niet het geval was en de eerste keer hier, dus in België, met haar belde. U had ook met uw oom (langs moederszijde) geen rechtstreeks contact onderweg maar uw oom was wel met de smokkelaar in contact dus oom hoorde via hem waar u zat (CGVS I, p. 17). Deze weergave van de feiten is tegenstrijdig zowel met uw verklaringen tijdens uw tweede interview, als met deze tijdens uw derde interview. Op dat moment verklaart u namelijk dat u, op het moment dat uw oom naar u toe kwam om u weg te sturen met een smokkelaar en u bij die vriend zat, nog even met uw moeder had gebeld voor u vertrok. Ze hilde en vertelde dat ze naar Kaboel was vertrokken en dat u naar uw oom moest luisteren. Zij was net in Kaboel aangekomen op dat moment. Gevraagd of u ze nadien nog hoorde zegt u dat u ze één keer onderweg nog hoorde, namelijk in Kroatië of in een ander land. Van het contact waarbij ze u inlichtte over de details met betrekking tot uw neefs moord (toen u op het punt stond Afghanistan te verlaten), rept u vreemd genoeg geen woord. U denkt zelfs dat er in Afghanistan of Iran geen contact is geweest maar dat de eerste keer contact na uw vertrek ergens in Kroatië was (CGVS, III, p. 4). Het behoeft weinig uitleg dat uw verklaringen over de contacten met uw moeder flagrant tegenstrijdig zijn op meerdere vlakken. Dit tast uw geloofwaardigheid ernstig aan, aangezien de contacten met uw moeder de voornaamste manier is waarop u informatie te horen krijgt aangaande het gevaar dat u zou lopen in Afghanistan. U wordt dan ook geconfronteerd met de vaststelling dat u op een gegeven moment aangaf pas in België voor het eerst opnieuw in contact te zijn met uw moeder, terwijl u op een ander moment vertelde haar in Kroatië te horen. Hierop verklaart u dat het contact in Kroatië met de smokkelaar was, en dus niet rechtstreeks. Het eerste rechtstreeks contact was via uw broer in België (CGVS III, p. 9). Dit is echter een verklaring die niet kan gelden. U sprak namelijk wel degelijk rechtstreeks met uw moeder in Kroatië, zoals verder blijkt (CGVS III, p. 10). Ongeacht of dit nu via de smokkelaar z'n telefoon verliep, of via uw broer, kan van u verwacht worden dat u duidelijkheid schept over wanneer u al dan niet in contact stond met uw moeder en wanneer u welke info van haar vernam.

U bent daarnaast ook tegenstrijdig over wanneer u te weten kwam dat uw oom langs vaderszijde u bij de autoriteiten beschuldigde van de moord op zijn zoon. Zo verklaart u tijdens uw 2de onderhoud dat uw oom zelf vertelde aan iedereen dat hij u zou vermoorden en dat hij uw naam bij de overheid vermeld had, wanneer u gevraagd wordt of er een onderzoek naar de moord op uw neef plaatsvond (CGVS II, p. 8). Tijdens het derde interview verklaart u dat u via uw oom langs moederszijde te weten kwam dat uw oom bij de overheid was langs geweest en hij dit aan uw moeder vertelde, die het aan u doorgaf. Hoe uw oom dit te weten was gekomen weet u niet. U verklaart op de hoogte te zijn van dit gegeven een paar dagen na het vorige interview (CGVS III, p. 8-9). Dit kan uiteraard niet kloppen, aangezien u reeds tijdens uw tweede interview sprak over beschuldigingen bij de overheid en uw naam die werd doorgegeven door die ene oom. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het 'ongeveer vertelde' en dat u het ook na uw vorige interview hoorde. Dit is echter geen afdoende verklaring, aangezien u duidelijk gevraagd werd sinds wanneer u over deze info beschikte en u hier dus klaarblijkelijk geen eenduidige verklaringen weet over af te leggen (CGVS III, p. 9).

De vaststelling dat u uiterst tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegt over de contacten met uw moeder en de momenten waarop u essentiële informatie vernam aangaande de gebeurtenissen die ervoor zorgden dat u het land verliet, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de beschuldiging aan uw adres voor de moord op uw neef.

Daarbij komt nog dat het sowieso uiterst opmerkelijk dat u pas vrij laat op de hoogte komt van de bijkomende informatie aangaande de moord op uw neef (waar en hoe hij om het leven kwam), waar u tenslotte van wordt beschuldigd. Zoals hierboven reeds uitgelegd, kwam u hier in het snelste geval van op de hoogte net voor u Afghanistan verliet, toen u reeds vertrokken was uit Jalalabad. De buurman Sha. was namelijk op de begrafenis aanwezig en vertelde wat hij er gehoord had aan uw oom, die het meteen aan uw moeder vertelde. Er wordt u gevraagd of uw neef al begraven was toen uw moeder u opbelde (toen u in de sportclub was en zij u verwittigde dat uw oom langs vaderszijde was langs geweest bij haar en u beschuldigde van die moord), waarop u antwoordt dat u het niet echt weet of hij al begraven was of het nog bezig was, maar dat ze wel 'aan het afronden waren' (CGVS III, p. 3). Op zich is het al opmerkelijk dat u dit zou weten, maar het maakt het ook vrij ongeloofwaardig dat u niet meteen op de hoogte werd gesteld van die verdere info over uw neef, aangezien reeds op de dag van het ontstaan van het probleem, zijnde dat uw oom bij uw moeder langskwam om u te bedreigen, de informatie op de begrafenis van uw neef werd gedeeld (die immers bijna ten einde liep). Ook deze opmerkelijke vaststelling bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dat u van de moord op uw neef beschuldigd wordt. Vervolgens komt het zeer onlogisch over dat uw oom langs vaderskant een

aantal keer naar Kaboel gaat naar uw moeder en de situatie dan pas na verloop van enige tijd in ernstige mate escaleert. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview eind november 2018 dat uw oom langs vaderszijde verschillende keren was langs geweest bij uw zus in Kaboel om te kijken of u daar was of niet (CGVS I, p. 5). Vervolgens vertelt u tijdens uw 2de onderhoud dat uw oom bij uw moeder was langs geweest omdat hij u daar wou arresteren. Hij heeft er uw moeder geslagen met de onderkant van een wapen. Hij was er met 4-5 personen. Omdat uw schoonbroer wou tussenkomen werd hij neergestoken met een mes. Dit voorval gebeurde een aantal dagen voordat u telefonisch contact had met uw moeder. Uw zus was op dat moment zwanger en verloor door de gebeurtenis haar kind (CGVS II, p. 3). Dat de situatie, nadat uw oom reeds op verschillende momenten u was komen zoeken in Kaboel, zo plots en lang na de feiten dergelijke proporties aanneemt, komt zeer bevreemdend over. Het gegeven dat ook de nasleep van de gebeurtenissen enige vorm van geloofwaardigheid mist, komt uw gehele geloofwaardigheid bijgevolg niet ten goede.

Daarnaast legt u niet enkel over de beschuldiging van de moord op uw neef ongeloofwaardige verklaringen af, maar blijken ook uw verklaringen met betrekking tot de problemen rond de uithuiszetting niet consistent te zijn. U bent namelijk een eerste maal tegenstrijdig wanneer u verklaart dat u en uw moeder, na het indienen van de klacht, twee dagen later gecontacteerd werden om naar het bureau te gaan, terwijl u op een ander moment verklaart dat jullie bij het indienen van de klacht verteld werd zich na 2 dagen opnieuw aan te melden (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 2). U bevestigt tijdens uw derde onderhoud dat jullie 2 dagen later moesten terugkeren en jullie in die twee dagen de overheid niet opnieuw hoorden (CGVS III, p. 6), wat tegenstrijdig is met uw eerste verklaringen hieromtrent. Daarnaast bent u over het moment van het indienen van de klacht zeer verwarrend en zijn uw verklaringen hierover zeer onlogisch. Zo verklaart u dat uw oom langs vaderszijde 6 dagen na de verloving van uw zus het huis kwam opeisen. Uw oom langs moederszijde en uw schoonbroer werden op dat moment bedreigd door hem en van jullie werd geëist het huis te verlaten. Uw moeder stelde vervolgens voor om naar de overheid te stappen, waarvan u zei dat het een goed idee is (CGVS I, p. 14). Logisch, gezien de vrije ernstige bedreiging die uw oom langs vaderszijde reeds uitte en de reputatie van die man. Merkwaardig genoeg gingen jullie dan pas een week na het trouwfeest van uw zus effectief naar de overheid, dit is ruim 4 maanden later (CGVS I, p. 14, CGVS II, p. 2, CGVS III, p. 10).

Als reden voor de lange wachttijd geeft u aan dat in die periode uw oom langs vaderszijde toch geen bewijzen of documenten had en hij jullie niet zomaar kon buitenzetten zonder bewijzen. U wordt gewezen op het feit dat jullie die oom op die manier 4 maanden de tijd gaven om eventueel valse documenten te maken, waarop u antwoordt dat het in Afghanistan geen probleem is om als rijke persoon iemand om te kopen en het snel te regelen. U geeft hier dus eigenlijk een bijkomende reden, naast het feit dat jullie reeds bedreigd werden, om sneller naar de overheid te stappen, wat jullie evenwel nalieten (CGVS I, p. 15). Uw oom was, volgens uw verklaringen, namelijk rijk en niet geheel onervaren in de omkoperij, gezien hij uw neef eerder al eens uit de gevangenis had gekregen, én had veel kennissen bij de overheid (CGVS II, p. 3, 7). Deze verklaring voor jullie laattijdige klacht kan aldus maar weinig overtuigen. Ook de vaststelling dat jullie volgens uw verklaringen uiteindelijk wél naar de overheid stapten nadat hij nogmaals was langs geweest, één dag voor het huwelijk van uw zus, een incident waarbij hij overigens ook geen documenten toonde, doet afbreuk aan uw verklaringen omtrent het late tijdstip van de klacht omdat die man toch geen documenten had (CGVS II, p. 11, CGVS III, p. 5). Bovendien bleek u tijdens uw eerste interview aanvankelijk heel verwarrend over de dag waarop de klacht werd neergelegd. U verklaart namelijk eerst dat uw zus ongeveer 4 maanden na het verlovingsaanzoek vertrokken en getrouwd was, en jullie in die periode al naar de overheid waren gegaan, waarna u gevraagd werd of jullie dus al naar de overheid gingen toen uw zus er nog was, wat u dan weer meteen ontkent (CGVS I, p. 14). Uw verwarrende en inconsistente verklaringen over het tijdstip dat jullie naar de overheid stapten om klacht in te dienen doen uw geloofwaardigheid weinig goed.

Daarbij bent u ook nog eens tegenstrijdig over wanneer nu juist beslist werd om naar de overheid te stappen aangezien u tijdens uw derde onderhoud beweert dat er na het trouwfeest van uw zus met uw oom langs moederszijde en uw schoonbroer overleg was geweest over eventuele verdere stappen die ondernomen konden worden om de uithuiszetting te vermijden. U verklaart dat er eerder niet over een initiatief om naar de overheid te stappen was gesproken aangezien jullie zeker waren dat het huis van jullie was (CGVS III, p. 5). Er wordt u verder nog gevraagd waarom jullie niet eerder bij de overheid het probleem gingen aanklaarten, waarop u antwoordt dat jullie de problemen niet wilden vergroten, dat uw oom misschien bozer zou worden en jullie hem daarom zo wilden laten. Maar uiteindelijk hadden jullie later geen keuze meer (CGVS III, p. 5). Opmerkelijk genoeg vermeldt u hier niks over uw eerdere verklaringen omtrent het idee van uw moeder om reeds na de eerste aanzet tot een uithuiszetting naar de overheid te stappen en uw opmerking dat dit een goed idee was (zie hierboven). U gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat moeder het toen (dus 4 maanden eerder) gewoon onderling even

vertelde, dat het beter zou zijn om naar de overheid te gaan en dat ze er toen (dus na de trouw) pas echt met oom en schoonbroer over sprak. Blijft echter opmerkelijk gezien u 4 maanden eerder uw moeder gelijk gaf en u eerder ook al verklaringen aflegde waarom het dan toch nog 4 maanden duurde voor de effectieve klacht, wat ook wijst op een eerdere overweging om klacht neer te leggen. Het is aldus heel bizar dat u geen consistente of logische verklaringen weet af te leggen over de klacht die jullie neerlegden bij de overheid om te vermijden dat jullie door uw oom langs vaderszijde uit het huis werden gezet, waardoor ook hier geen geloof kan aan worden gehecht.

Vervolgens merkt het CGVS op dat uw algemeen tijds kader niet blijkt te kloppen. Tijdens uw eerste onderhoud vermeldt u namelijk dat uw oom langs vaderszijde ongeveer een jaar en half of twee jaar voor uw vertrek uw gezin kwam aanspreken om uw zus met z'n zoon te laten trouwen, de start van de problemen dus (CGVS I, p. 12). Dit is echter compleet tegenstrijdig met het tijds kader dat kan worden afgeleid uit uw overige verklaringen. Uw zus verloofde zich namelijk met een andere man zo'n maand na dit eerste incident. Uw oom langs vaderszijde kwam 6 dagen na deze verloving opnieuw langs om te vertellen dat het huis van hem was (CGVS I, p. 13-14). Uiteindelijk trouwt en vertrekt uw zus uit Jalalabad zo'n vier maanden nadat uw oom langs vaderszijde bij jullie het huis voor de eerste maal kwam opeisen (CGVS I, p. 14). Na het vertrek van uw zus kwam uw oom nogmaals langs, zij was net vertrokken. Dezelfde week nog dienden jullie een klacht in. Dat was dan 7 dagen na het huwelijk van uw zus. Twee dagen na het indienen van de klacht werden jullie opgeroepen op het bureau, samen met uw oom, de tegenpartij (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 10). Nog eens een paar dagen later kwam uw oom met iemand van de autoriteiten jullie meedelen dat het huis van hem was. De volgende dag vertrokken jullie naar uw oom langs moederszijde (CGVS I, p. 16). Ongeveer een maand na het trouwfeest van uw zus werd uw neef langs vaderszijde vermoord (CGVS II, p. 10). In die maand gebeurde dus die uithuiszetting. Na de moord kreeg u telefoon van uw moeder die u verwittigde dat uw oom u beschuldigde van die moord en dat u niet naar huis mocht komen. U vertrok naar een vriend waar u een nacht bleef en vertrok de volgende dag uit Jalalabad (CGVS II, p. 11). Dit betekent dat alle gebeurtenissen zich afspeelden binnen een tijds kader van om en bij de zes maanden, wat een zeer groot verschil is met de jaar en half tot twee jaar die u eerder had verklaard. U hebt dan wel aan het begin van uw tweede onderhoud uw eigen verklaringen verbeterd en gesteld dat het huwelijksaanzoek van uw zus er kwam een jaar en half geleden ten opzichte van vandaag, het blijft opmerkelijk dat u de gebeurtenissen ten aanzien van uw vertrek, en dus niet ten opzichte van het moment van uw interview, zo flagrant fout in de tijd wist te plaatsen. Daarbij kloppen ook de verklaringen tijdens uw tweede interview – dat uw zus een jaar en half geleden ten opzichte van vandaag trouwde – niet. Uw vertrek was namelijk op 13 sawr 1397, wat overkomt met 3 mei 2018 (CGVS I, p. 19). Gezien uw neef vermoord werd ongeveer een maand na haar trouwfeest en u na de beschuldiging vrijwel meteen uit het land vertrok, kan worden aangenomen dat zij trouwde ergens in maart/april 2018. Uw tweede onderhoud, tijdens hetwelk u deze verklaringen uitte, vond plaats op 5 februari 2019. Stel dat uw verklaring gevolgd wordt en uw zus dus ongeveer anderhalf jaar voor deze datum trouwde, betekent dit dat zij ergens rond september 2017 getrouwd moest zijn. Opnieuw past dit helemaal niet in het tijds kader dat u op andere momenten schetste.

Daarbij is het ook eigenaardig dat u tijdens uw eerste interview op 30 november 2018 evenwel had verklaard dat zij een jaar geleden getrouwd was, wat ook niet helemaal lijkt te kloppen maar toch al eerder in de buurt komt. U weet dan echter het huwelijk niet te situeren ten opzichte van uw vertrek (CGVS I, p. 4-5), wat tijdens uw tweede onderhoud opeens geen probleem is, aangezien u dan het huwelijk van uw zus ongeveer een maand voor uw vertrek weet te plaatsen (CGVS II, p. 5). Het totale gebrek aan eenduidigheid in het tijds kader dat u doorheen uw verklaringen hebt weergegeven zorgt er dan ook voor dat de ongeloofwaardigheid van uw verhaal opnieuw wordt bevestigd.

Daarnaast vallen ook vragen te stellen over de algemene context waarin uw verhaal plaatsvindt. Er was namelijk volgens uw verklaringen zeer weinig respect vanwege uw oom langs vaderszijde ten aanzien van uw eigen gezin en er werd zelfs op jullie neergekeken (CGVS II, p. 5-6). Hierdoor komt het weinig aannemelijk over dat die familie zo'n belang hecht aan een huwelijk met uw zus. U verklaart dan wel dat niemand zijn of haar dochter met die jongen zou laten trouwen gezien z'n slechte reputatie en dat hij al een aantal keer geweigerd was (CGVS I, p. 16-17), maar het weinig aannemelijk dat uw neef geen geschikte huwelijkskandidate zou vinden, gezien de macht en het geld die die familie bezat, ondanks zijn eerder bedenkelijke reputatie als drugsverslaafde crimineel (CGVS II, p. 8-9). Tevens is het vreemd dat eerdere families die jongen ook weigerden maar over enige problemen die zij hierdoor kregen hebt u niks vernomen. Gezien de reputatie van uw oom is dat toch opmerkelijk, ook al hadden die families – in tegenstelling tot jullie – nooit eerder problemen met hem (CGVS III, p. 8). Ook enigszins opmerkelijk is het feit dat uw zus, die reeds 30 jaar was ongeveer, nog nooit eerder een huwelijksaanzoek had ontvangen, wat naar Afghaanse normen toch eerder uitzonderlijk is (CGVS I, p. 12-13). Na het huwelijksaanzoek dat werd geweigerd komt er dan toch vrij snel (een maand later) een ander aanzoek dat wordt aanvaard, wat zeer eigenaardig overkomt, ook al verklaart u dat uw moeder ziek was en zij zei

dat het echt tijd was voor uw zus om te trouwen (CGVS I, p. 13), wat het eigenlijk nog bevreedender maakt dat dit nog niet eerder gebeurde. U erkent dat in Afghanistan vrij jong getrouwd wordt maar verklaart dat het wel voorvalt dat er na 30 jaar ook nog getrouwd wordt, wat best zo kan zijn (CGVS III, p. 7). Echter, in het licht van alle voorgaande vaststellingen is het feit dat de algemene context van uw verhaal eerder uitzonderlijk overkomt een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen samengenomen maken dat er aan uw verklaringen als zou u door uw oom beschuldigd worden van de moord op uw neef en hierdoor ook dienen te vrezen voor uw leven, geen geloof kan worden gehecht.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara bevestigt louter uw identiteit en herkomst, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De enveloppe toont aan dat u post ontving uit Afghanistan, maar niet meer dan dat. Het schooldocument van uw huidige school toont aan dat u hier in België verdere scholing volgt. De medische documenten hebben betrekking op uw broer en niet op uzelf en hebben bijgevolg geen betrekking op uw eigen verklaringen. Met betrekking tot het document ter bevestiging van uw probleem ten slotte, merkt het CGVS op dat uit beschikbare informatie blijkt dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (wat u overigens zelf meermaals hebt verklaard). Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of**

Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen in**

ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **bleekt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij

roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 6 september 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 25 februari 2019, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017, het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2019, het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van 6 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door zijn oom langs vaderszijde, A.S., uit zijn huis werd gezet en valselijk werd beschuldigd van de moord op zijn neef Z. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij

de omstandigheden van het overlijden van zijn neef te weten kwam; (ii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het contact met zijn moeder sedert zijn vertrek uit Afghanistan; (iii) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij de beschuldiging vanwege zijn oom te weten kwam; (iv) het niet aannemelijk is dat hij pas laat op de hoogte kwam van de omstandigheden van de moord op zijn neef; (v) het evenmin aannemelijk is dat zijn oom na verloop van een ruime tijd en nadat hij eerder reeds verzoeker zou zijn komen zoeken, plots op een gewelddadige manier te werk zou gaan; (vi) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de uithuiszetting door zijn oom; (vii) het niet aannemelijk is dat hij en zijn moeder vier maanden na het opeisen van het huis door zijn oom een klacht indienen, temeer daar zijn verklaringen hieromtrent eveneens tegenstrijdig blijken; (viii) de chronologie van zijn verklaringen niet klopt; (ix) zijn verklaringen bovendien bezwaarlijk te rijmen zijn met de algemene context van de Afghaanse samenleving; en (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen van louter interfamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn en als zodanig geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde te zijn geboren op 27 januari 2003 en dus nog minderjarig te zijn, terwijl uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 18 juli 2018 een leeftijd had van 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar (administratief dossier, stuk 19). In zijn verzoekschrift (p. 1) stelt verzoeker opnieuw dat hij werd geboren op 27 januari 2003. Als zodanig blijft verzoeker volharden in zijn reeds ongeloofwaardig bevonden geboortedatum en tracht hij de Belgische asielinstanties bewust te misleiden, temeer gelet op het grote verschil tussen de door hem voorgehouden leeftijd (15,5 jaar op 18 juli 2003) en zijn werkelijke leeftijd zoals blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar). Aldus stelt de Raad vast dat verzoekers handelswijze op dit punt afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de geloofwaardigheid van de chronologie van zijn verklaringen.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts ingaat op drie van de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing.

Zo voert verzoeker met betrekking tot het motief dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het contact met zijn moeder sedert zijn vertrek uit Afghanistan aan dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen een rechtstreeks en een onrechtstreeks contact. Hij stelt daaromtrent als volgt in zijn verzoekschrift:

"Naar aanleiding van zijn vlucht uit Afghanistan, heeft verzoeker onrechtstreeks contact met zijn moeder, zijnde via zijn oom langs moederszijde, deze laatste was in contact met de smokkelaar die op zijn beurt informatie aan verzoeker overmaakte.

Bij zijn aankomst in België heeft verzoeker rechtstreeks contact met zijn moeder."

Hij meent dat in de bestreden beslissing beide vormen van contact worden verward, hetgeen de beslissing onduidelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verklaarde met betrekking tot het contact met zijn moeder:

"Wanneer hoorde u dat van uw moeder?

Ze hebben na de dood mij snel weggestuurd. Dus toen dat ze wisten dat ik zagezegd de dader was. Onderweg nam ik contact met moeder, en toen heeft ze de details verteld.

Had u onderweg contact met uw moeder?

Nee, niet met moeder.

Maar u zei: Onderweg nam ik contact met moeder, en toen heeft ze de details verteld. Ik denk toen ik van huis was vertrokken maar ik was nog in mijn land. Die nacht toen ik was vertrokken. Ik denk dat het die nacht was. Of iets ervoor.
Maar had u nu onderweg contact met uw moeder of niet?
Nee, geen contact toen ik in ander land was met moeder.
Maar wel toen u nog in Afghanistan onderweg was dan?
Ja, via de smokkelaar wel ja. En die smokkelaar was ook met mijn oom in contact.
Hebt u dan rechtstreeks van uw moeder gehoord wat er gebeurd was met uw neef?
Ja.” (notities van het persoonlijk onderhoud 5 februari 2019 (hierna: notities II), p. 9-10).

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer als volgt:

“Hebt u dan nog contact gehad met uw moeder voor uw vertrek? Gebeld?

Onderweg niet neen.

U had pas contact met haar toen u hier aangekomen was?

Ja, eerste keer hier gebeld.

Onderweg, had u contact met uw oom?

Niet rechtstreeks, maar oom was wel in contact met de smokkelaar dus hoorde via hem waar ik zat.”
(notities van het persoonlijk onderhoud 30 november 2018 (hierna: notities I), p. 17).

Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter als volgt:

“Terug naar Afghanistan. Na dit nieuws ging u naar een vriend. Hoorde u uw moeder nog?

Ik heb ze niet meer gezien maar wel telefonisch contact.

Wanneer hebt u nog telefonisch contact gehad met haar?

Op het moment dat m'n oom langs moederszijde moeder naar Kabul stuurde, oom is bij mij geweest. Ik zat bij die vriend. Hij wou me laten vertrekken met smokkelaar. Hij belde naar m'n moeder om afscheid te kunnen nemen. Dus ongeveer 2min sprak ik met moeder.

Wat heeft ze u toen nog gezegd?

Ze hilde en vertelde dat ze richting Kabul vertrokken was. En dat ik naar oom moest luisteren. Hij zou me naar ergens anders sturen, en doe wat je oom je zegt.

Waar was ze dan, al in Kabul?

Ja, in Kabul was ze net aangekomen.

Hebt u ze nadien dan nog gehoord?

1 keer toen ik onderweg was werd ik gebeld. Mijn oom was er ook bij.

Waar was u dan?

of het nu in Kroatië was of in ander land...

U was al een heel eind weg toen u ze hoorde?

Ja, ik was al onderweg.

Was er daarvoor, onderweg in Afghanistan of Iran ofzo, nog contact geweest?

Nee, ik denk het niet. Dus de eerste keer na mijn vertrek was ergens in Kroatië denk ik. De nacht dat ik vertrokken was, ik heb afscheid genomen en verder was het de eerste keer.

[...]

Je zei eerder ook dat je pas hier in BE voor het eerst contact had met je moeder. Nu zeg je Kroatië. Hoe komt dat?

Ja, het eerste contact in Kroatië, was via de smokkelaar. Niet rechtstreeks contact. Het eerste rechtstreekse contact was via m'n broer in BE.

Waarom dan niet gezegd via smokkelaar daarjuist?

Ja, u vroeg wanneer er contact was en ik zei die periode. Ik wist niet dat het belangrijk was om te zeggen dat het via die persoon was.

Hebt u toen gesproken met uw moeder effectief?

Toen ik onderweg was?

Ja

Klein beetje.

Dus dan is er toch sprake van effectief rechtstreeks contact met uw moeder onderweg?

Ja dus ik had zelf geen gsm. Ze konden me niet rechtstreeks bellen. Ze belden naar de smokkelaar. En met z'n hulp sprak ik met haar. Dus het was niet rechtstreeks maar via een andere persoon.

Maar u sprak, dan wel via telefoon van smokkelaar, met uw moeder?

Ja.

Waarom dan gezegd dat u pas in BE opnieuw contact had met uw moeder?

Of het nu mijn fout is of ik het anders vertelde, ik heb het zoveel verteld en zoveel gesproken. Blijkbaar vertelde ik eerste keer in BE. maar onderweg sprak ik ze ook." (notities van het persoonlijk onderhoud 9 april 2019 (hierna: notities III), p. 4 en 9-10).

Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen over de contacten met zijn moeder wel degelijk tegenstrijdigheden bevatten, zelfs indien rekening wordt gehouden met het onderscheid tussen rechtstreeks en onrechtstreeks contact – een onderscheid dat verzoeker zelf overigens doorheen zijn verklaringen geenszins op coherente wijze maakte. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in om op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande een ander licht te werpen. Deze motivering blijft onverminderd overeind.

Verder stelt verzoeker met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij de omstandigheden van het overlijden van zijn neef te weten kwam, in zijn verzoekschrift als volgt:

"Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat uit een bloemlezing van zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS, de volgende logische vaststelling kan gemaakt worden. Uit zijn asielrelaas stelt Uw Raad vast dat de motief van zijn vlucht uit Afghanistan te wijten is aan de beschuldiging aan het adres van verzoeker voor de dood van zijn neef Z. Aangezien deze beschuldiging de aanleiding is van zijn vlucht uit Afghanistan, lijkt logisch dat verzoeker deze informatie in Afghanistan vernam toen hij aldaar was en deze beschuldiging hem tot vlucht uit Afghanistan aangezet heeft.

Hieruit volgt dat er geen twijfel is dat verzoeker informatie omtrent het overlijden van zijn neef vernam toe hij in Afghanistan was. In zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS heeft verzoeker deze stelling altijd verdedigd. Met als gevolg dat van een tegenstrijdige verklaring geen sprake kan zijn."

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn neef werd neergestoken met een mes en vervolgens werd doodgeschoten bij de Behsud-rivier en dat hij deze informatie vernam via zijn gezin (notities I, p. 18). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij de informatie over de omstandigheden van de dood van zijn neef vernam via een buurman die naar de begrafenis van deze neef was geweest en die de informatie vervolgens doorgaf aan verzoekers oom langs moederszijde, die op zijn beurt verzoekers moeder inlichtte, die dan weer verzoeker inlichtte en dat op het moment dat hij nog in Afghanistan was (notities II, p. 9). Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter plots dat hij pas na zijn aankomst in België, weze het na zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op de hoogte kwam van de omstandigheden van de dood van zijn neef (notities III, p. 4 en 9). In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het op algemene wijze bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, met name dat hij over de omstandigheden van de dood van zijn neef in Afghanistan werd geïnformeerd, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots zou verklaren dat hij pas na zijn aankomst in België op de hoogte zou zijn gekomen van de omstandigheden van de dood van zijn neef.

Tot slot voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat de bewijswaarde van zijn taskara niet in twijfel wordt getrokken terwijl dit anderzijds niet het geval is voor het document ter bevestiging van zijn problemen waar de bestreden beslissing toevoegt dat alle Afghaanse documenten geen bewijswaarde hebben. Hij wijst erop dat beide documenten – zijn taskara en het document ter bevestiging van zijn problemen – Afghaanse documenten zijn. Het is voor hem onduidelijk waarom zijn taskara wel bewijswaarde zou hebben en het document ter bevestiging van zijn problemen niet.

De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') toegevoegde informatie blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relatieveert. Hieruit volgt echter geenszins dat alle Afghaanse documenten hoe dan ook bewijswaarde zouden ontberen. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers taskara slechts zijn identiteit en herkomst aantoon, hetgeen niet wordt betwijfeld. Voor het overige heeft deze taskara, buiten het aantonen van verzoekers identiteit en herkomst, echter geen bewijswaarde wat betreft de aangehaalde vluchtmotieven. De voormelde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan

doet echter wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde van het voorgelegde document ter bevestiging van verzoekers beweerdde problemen, temeer daar uit de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing blijkt dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Het louter voorleggen van een document waarvan de bewijswaarde relatief is gelet op de veelvuldig voorkomende corruptie en dat bovendien op eenvoudige wijze door gelijk wie en gelijk waar kan worden opgemaakt, volstaat dan ook geenszins om de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog te herstellen.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de overige, uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en te poneren dat hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtspiegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio

en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

[...]

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen

van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg erde verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien terecht als volgt:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij wel degelijk specifiek geraakt wordt door het willekeurig geweld in Jalalabad aangezien hij zijn studies heeft stopgezet wegens het willekeurig geweld en de algemene onveiligheidsproblematiek in Jalalabad, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd in verband met zijn leeftijd. Bijgevolg kan niet met zekerheid worden vastgesteld wanneer verzoeker school heeft gelopen en hiermee is gestopt naar aanleiding van de veiligheidssituatie in Jalalabad zoals hij beweert. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat hij zijn studies heeft stopgezet omwille van familiale problemen. Het is slechts nadat hem gevraagd wordt om deze problemen te specificeren dat verzoeker melding maakt van de veiligheidssituatie waarover zijn moeder aangaf *“dat het geen zin had te gaan”* (notities persoonlijk onderhoud 30 november 2018, 7). Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie niet en verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat het in Jalalabad omwille van willekeurig geweld niet mogelijk zou zijn om onderwijs te volgen. Verzoeker brengt geen persoonlijke elementen aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad is toegenomen *“met als gevolg dat de inwoners geen keuze hebben dan van deze regio te ontvluchten”*, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Jalalabad nog steeds een toevluchtsoord is voor mensen die het willekeurig geweld in andere regio van Afghanistan ontvluchten. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist en/of achterhaald is.

Gezien het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3.8. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER